

Петро КАТЕРИНИЧ:

«Мета в житті - працювати, творити, боротися й перемагати»

Молодість – неповторні літа в житті кожної людини, що веде у світ романтики, великих відкриттів, пошуків.

Вона завжди сповнена оптимістичних поглядів у майбутнє, нестримна в русі до піднесеного та красивого. Це пора творчості й натхнення, енергії та запалу, пізнання і самоствердження. Сучасна молодь, учні, студенти, працівники, підприємці, науковці визначають шляхи розвитку України до утвердження європейських цінностей і норм життя, захищають Батьківщину. Присмно, що й серед земляків є перспективні хлопці та дівчата, з яких можна впевнено брати приклад.

Петро КАТЕРИНИЧ – аспірант Інституту журналістики й інтерн Головного департаменту з питань впровадження реформ Адміністрації Президента України (співатор проекту «Телемедицина у світі: становлення та шляхи розвитку»). З юнаком сарненці вже давно знайомі. Проте розповімо, які стежки торував, щоб наразі мати такий кар'єрний ріст.

Петро народився 31 жовтня 1993 року в селі Любиковичі. Перший вірш написав у 8 років, йому підвладна поезія та прозові твори. Друкувався в районному, обласних і всеукраїнських часописах. Автор проекту «Молоді таланти Рівненщини» (2011-2012), поетичних збірок «Ранок» (2007 р.), «Черевички» (2008 р.), повістей «У країні білих дзвіночків» (2009 р.) та «Кваксолухання» (2010 р.). Твори юнака входили до альманахів «Пролісок», «Провесін», «Проріст», «Витоки», «Сонях», «Святий Володимир» та ін. Отримав премію Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді в розбудові України. Лауреат літературної премії імені Михайла Дубова, член Національної спілки журналістів України. Закінчив з відзнакою бакалаврат і магістратуру Інституту журналістики Київського національного університету імені Т.Г. Шевченка. Працював перекладачем у всеукраїнських і міжнародних компаніях. Викладав польську мову.

Ось такі біографічні віхи сучасної молоді ділової людини, яка поставила собі

за мету в житті: працювати, творити, боротися й перемагати. І мені неймовірно захотілося зустрітись з Петром. Оскільки знаю, що мешкає в столиці, то задумала відвідати колегу на його малій Батьківщині.

День вибрала не зовсім відповідний для комфортної поїздки. У той час, коли українці ще спали, вирушила у звичну мандрівку. Віддала перевагу потягу, який, відповідно до розкладу, вирушив за чверть на дев'яту годину ранку зі станції Сарни. Півтора кілометра ходьби – і з-за лісу виглянуло село, вкрите туманом і похмурим сірим небом. Підійшовши до ближніх хат, зупинилася. Зайти до якогось будинку не наважувалась – боялася дворових охоронців, які були біля кожної оселі і, звісно, не спали. Якщо будка стоїть недалеко біля хвіртки, то сміливості не наберешся. Кружляла, як кажуть, на одному місці. «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю...» – зринули слова з відомої пісні. Часу було вдосталь, думок суперечливих ще більше: «Чому поїхала, не попередивши господарів? Ні в

кого не запитала, де саме хата Катериничів, коли зійшла на зупинці?». Люди йшли з потяга, допомогла літній жінці нести важкі сумки, та її невдовзі забрав онук, виїхавши назустріч мотоциклом. Тому до села прямувала сама. У протиріччі думок перемогли позитивні емоції. Аж раптом «виринув» із лісу чоловік, який повідомив, що потрібно дістатися в другий кінець села, аби потрапити на обійстя героя цієї розповіді. Та народна мудрість каже: «Хто ступає, тому відчиняють».

Двері відчинила господиня ошатного привітного будиночка – Світлана Петрівна, мама Петра Катеринича. Гарно вимощеними сходами заходимо в хату, де... зустрічає з усмішкою молодий, толерантний, ставний юнак – Петро. І це була, безперечно, удача в спонтанній поїздці! Привітавшись, попросила вибачення за несподіваний візит, пояснила мету приїзду, і почалася невимушена розмова.

 5 стор.

Петро КАТЕРИНИЧ:

«Мета в житті - працювати, творити, боротися й перемагати»

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Колега по перу після закінчення вишу навчається в аспірантурі і, як відзначила вище, працює в Адміністрації Президента. Каже, що вільного часу майже не має. Займається журналістською, перекладацькою, творчою діяльністю. Знає декілька мов. Не менш цікавими співрозмовниками виявилися і його батьки – Світлана та Віктор. Коли запитала, чи були в роду Катериничів цікаві особистості, Петро розповів про дядька-екстраенса. Не менш цікаві спогади і про прадіда, який умів виходити з різних непередбачених ситуацій, інколи навіть небезпечних. І ось про що зокрема повідав. Подейкують, що під час війни фашисти пересувалися в напрямку Любикович. Звичайно, усім жителям було страшно. У цей час дідуся зібрав

жінок, озброєних вилами й рогачами, взяв дровко та зав'язав на ньому велику червону хустку, що тріпотіла на вітрі. На чолі такого жіночого батальйону, з «прапором» у руках, вирушив назустріч окупантам, а ті виринули, що в наступі ідуть червоні партизани, і повернули назад.

Ще багато було хвилюючих спогадів, і не менш враження від навколишньої природи, де побачила великий безмежний простір, плесо чистої води в каналі, через яку збудований казковий місток. А далі – луг, який приніс пахощі весняного латаття, війну літнім різноцвітям, осінніми покосами прив'ялих трав... У спеку біля грайливого фонтанчика купаються пташки...

Тримаю в руках часопис за 11 грудня 2008 року, під рубрикою «Презентація» заголовок статті «Петро Катеринич – герой свя-

та, в якій повідомляють, що відбулася творча зустріч із юним талантом – Петром Катериничем у Костянтинівській ЗОШ, а пізніше й у рідному селі поета – Любиковича. Юний автор зачитував вірші зі збірок «Черевички», «Ранок» прозу. В його творах є тематичні вірші: «Серця наповнює весна», «Весняний вечір», «Весна», де не лише весна приходить як пора року, а весну життя зустрічає сам митець:

Ступаю в траві босими ногами,

На пелюстках засвічую зірки...

А дароване Богом вміння спостерігати в природному середовищі за найменшими мешканцями природи допомогло Петру створити поетичні шедеври для дітей:

Про цікавий світ захоплень третьокласника Олешка та здатність співчувати, співпереживати, бажання допомогти хворій дитині

перемогти хворобу – домінує в прозовому творі «Олешкова весна». А який зблиск, який яскравий спалах, блискавиця небо огорнула, вогнями все палає... Це відчуття першого кохання, одне з найпрекрасніших днів на землі:

В моїх очах усе горить і сяє,

Моя серденько, моя гроза, палає.

Або ж рядки:

Тихо-тихо дзвонять об шибки

Краплі квітів стомленого неба...

Сонце вийшло крізь туман віків,

Крізь туман пішов і я від тебе.

Тож нехай ці прекрасні почуття вічної юності завжди будуть на висоті й допомагають жити, творити, любити, плекати найкращі людські цінності!

Надія СВИЩЕВСЬКА.